

Σ Ο Φ Ι Α

ΣΤΗΝ ΙΕΡΗ ΜΝΗΜΗ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ ΜΟΥ

'Απ' τις πενήντα κόρες σου, τὴν πῶς δυστυχισμένη,
 ὦ Πρίαμε δυστυχί,
 στή οκέψη μου ἔχω πάντοτε, σὲ τούτη τὴ θλιμμένη
 ποὺ ζοῦμεν ἐποχή.
 Κι ὅπως, σὰν ἀπ' τ' ἀνάκτορα ἀπέξω τῆς Μυκήνας,
 ἡ ἔρμη κι ὁρφανή
 ἐστάθηκε καὶ μὲ φωνὴ μιᾶς τρομερῆς ἀρπυίας,
 σὰ μάντισσα πικρὴ,
 Μάντεψε μὲ τὸ Θάνατο τοῦ μόνου της προστάτη,
 τὸ τέλος τῆς μαζί,
 ἔτσι κι ἐσὺ σ' ἓνα στενὸ μιὰ ρύχτα μονοπάτι,
 Σοφία μου ἀκριβή,
 Κάτου ἀπ' τὸ φῶς μιᾶς κόκκινης σελήνης, τίς προεῖπες,
 ὦ τραγικὴ στιγμή!
 Ὡς τις δυστυχίες μας, ἄχ κι ὅλες μας τίς λύπες,
 μέσα στήν κρύα σιγή.
 Μ' ἀπ' ὅλες — ὅπου ἀλήθευαν — ἡ ἀρρώστια σου, Σοφία,
 κι' ὕστερα, μέσα ἐκεῖ,
 ὁ θάνατός σου, στὸ ἄσυλο τ' ὀλέθριο, μιὰ πικρία
 ἐντός μου σκοτεινὴ
 Μοῦ χύσανε, ποὺ δὲν μπορῶ ποτὲ νὰ τὴ σκεδάσω
 καὶ μάταια στὴ ζωὴ,
 ποτὸ νὰ ρίξω μέσα τῆς γιὰ νὰ τὴ συγκρατήσω.
 ζητῶ παντοῦ, ἀδελφή.
 Κι ἐγὼ ποὺ τὴν εἰκόνα σου περίσσια εἶχα λογιώσει,
 κάθε καινούργια αὐγή,
 πὼς θ' ἄβρισκα σ' ὅ,τι λευκὸ κι εὐφρόσυνο στήν Πλύση
 βλογάει, σαλεύει, ζεῖ:
 Σὲ ρυάκι, ποὺ φιλιρίζοντας γεμίζει τὴ γαλήνη
 μὲ μελωδία ἀργή,
 ἢ σὲ κανίστρι μὲ λευκὰ τριαντάφυλλα, ἢ σὲ κρήνη,
 ἢ σὲ αὔρα ἐαρινή,
 Τώρα σὲ κλαίονσα τὴ ζητῶ, Σοφία, σὲ κεπαρίσσι,
 σὲ λίμνη ἀχρή, βουβή,
 σὲ νότιου ἀνέμου βόγγισμα, σὲ ξέφυκτο ἡλίου ὁδὸν,
 σὲ μέρα βροχερή.
 Σὲ πένθιμην ατμόσφαιρα μ' ομίχλη σκεπασμένη,
 σ' ὅ,τι τεφρὸ, βαρὺ,
 γιατί ἡ δική σου μέσ σ' αὐτὰ — τὸ ξέρω! — εἶναι χερμένη,
 ἡ ἀγνότατη ψυχὴ.
 Καὶ σιτὴ θεά σου Ἀρτέμιδα δὲν ξέρω ποιά θεοῖα
 καὶ ποιά ἀλαριῶν σφαγὴ
 παρθένου, θεὰ ταῖριαζε νὰ πρόσφερα, ὦ Σοφία
 ἀξέχαστή μου ἐσύ,
 Γιὰ νὰ μοῦ διώξει τῶραμα τ' ὀδυνηρὸ ἀπ' τὸ φῶς μου,
 καὶ τὴν προτερινή
 βασιλοπούλα εἰκόνα σου, νὰ ξαναστήσῃ ἐμπρὸς μου,
 γλυκιὰ κι ἀμειννή.